

Unga charmörer

De tre väninnorna hade just satt sig till bords. Mitt på den nystrukna vita linneduken stod ett brunglaserat Höganäskrus med läckert röda tulpaner och på bägge sidor tända ljus. Tallrikarnas tunna, marinblå bård matchade elegant kristallglaset och de glänsande silverbesticken.

”Mina vänner”, inledde Lotta, ”ni är så hjärtligt välkomna och ikväll ska vi verkligen ha trevligt. Tänk att det har gått trettio år sen vi sågs senast, så roligt att det äntligen blev av! Nu ska jag börja med att servera er ett vin från Rhonedalen, naturkorkat till och med, som jag hoppas ni blir förtjusta i: Guigal Côtes du Rhône Blanc ... Alltså, skål mina vänner och vi ser fram emot en härlig pratkväll!”

De höjde sina vackra kristallglas och nickade leende mot varandra.

”... Nå, vad tyckte ni om mitt gyllene, franska vin?”

Inger snurrade runt vinet i munnen: ”Gott, smakrikt med viss aprikos i tonen. Fin guldnysans. Du har hittat en pärla, Lotta!”

Anna gjorde tummen upp: ”Friskt och härligt, passar mig utmärkt!”

Eftersom Inger, i alla fall förr i tiden, varit med i en vincirkel, kände Lotta en viss press att sträcka sig bortom de enklare vinerna. Hon hade till och med stannat upp vid dagstidningens vintest. Systemexpediten hade sedan rekommenderat kvällens vin som väl passande till matvalet. Och dessutom som prisvärt.

De tre hade gått i skolan tillsammans och varit kompisar under tonåren och alltid trivts bra ihop. Efterhand kom dock alltmer annat emellan, jobb, karlar och barn, som det ofta gör. Lotta hade fått nytt jobb och flyttat trettio mil norrut. Inger hade också rört på sig, fast tjugo mil västerut istället. Den enda som bodde kvar i samhället var Anna. Fastän de tänkt hålla kontakten blev det inte så utan det rann ut i sanden. Nya bekanta trädde in i deras ställe, som det också ofta gör.

Lotta var den som nu tagit sig samman och kontaktat sina gamla vänner efter denna evighetslånga tid. Hon var nybliven pensionär och även nyligen behandlad för bröstcancer. Två påminnelser om livets ändlighet.

”Varsågoda och ta för er av salladen med champinjoner, osttärningar, selleri och grillade kycklingbitar. Och lite annat. Plus vitlöksbröd och curry- och ädelostsås till. Hoppas det ska smaka!”

Strax höjde Anna sitt kristallglas: ”Tack, Lotta, för att du tog det här trevliga initiativet efter vår hela tre decenniers separation. Jag har också tänkt i samma banor, men det har tyvärr inte blivit mer än en tanke. Fast flickor, är det inte härligt, vi ser ju nästan lika välbevarade ut alla tre, ha, ha. Nån liten rynka här och där och nåt grått hår kan vi alltid leva med. Och vilken superb och fyllig kycklingsallad du gjort med sellerin som pricken över i:et. Skål systrar!”

”Tack, roligt att den smakade! Jag ska berätta det för min käre Kent också eftersom han till viss del varit inblandad. Han är ikväll hos Lasse som är nyopererad och behöver lite kompisstöd. Tänka sig att vi har varit gifta i drygt trettio år och fortfarande står ut med varann.” Lotta log och fortsatte sedan:

”Hursomhelst med det, nu måste jag berätta något för er. Häromdagen råkade jag höra Sven-Ingvars på radion. De sade att det var precis ett år sedan han dog. Ni vet charmtrollet Sven-Erik Magnusson med sitt Värmlandsgång som ofta låg etta på Svensktoppen. Då slog det mig att de spelade på utedansbanan hemma i

mitten på 60-talet, kommer ni ihåg det? Vi höll till där vareviga sommarlördag och var också trogna Sven-Ingvars-fans, eller hur?”

”Såja, det tar sin lilla stund, men nu har även jag kopplat på pensionärsminnet”, suckade Inger. ”Visst var det så och jag kommer också ihåg att Snoddas var där med sin landsplåga ’Flottarkärlek’ och att publikrekordet rök all världens väg. Tänk Sven-Ingvars, och vi som var så unga och oförstörda! Det kom alltid folk från stan också, tur att det inte bara var lantiskillar, ha, ha.”

”Precis”, fortsatte Lotta, ”och när de spelade deras gamla hit ’Fröken Fräken’ på radion såg jag allt framför mig: dungen bakom scenen, in bland granarna. Inger, kan du kanske påminna dig? Anna och jag hittade dig ihopflätad med just en sådan stadskille i skinnpaj, blåjeans och glansig Elvisfrisyr. Har du förresten nån gång tackat oss för att du undkom denne lömske bläckfisk?”

”Tackat och tackat ... det var förstås ursnygge Thomas med sin tjusiga hårpomada, en i raden av mina stiliga uppvaktare! Visst påminde han om Elvis, eller hur? Het som en flammande lägereld och jag var väl inte precis som ett kylskåp heller. Fast tyvärr retirerade han genom skogen när ni kom gastande som två pjoskiga storasystrar. Han tyckte säkert det var hemskt pinsamt så den passionen blev rekordkort. Jag kommer iallafall ihåg att jag hann renskrubba mina vita jeans från gröNFLäckar innan mammas falkögon upptäckte något.

”Tur för dig! Ja, Elvis såg vi aldrig mera skymten av efter vår rådiga akutinsats. Du ska veta att Anna och jag blev jätteoroliga när ni försvann från dansbanan och tiden bara gick. Han var ju både äldre och ifrån stan så han visste säkert hur en slipsten skulle dras med en blåögd flicka från landet. Det var rena barnarovet, ha, ha! Men flickor, fyll nu på era tallrikar så korkar jag upp en ny flaska gottevin.”

De tre väninnorna som växt upp i samma lilla samhälle fick förstås olika slags liv med yrkesarbete, familj och barn. Kriser och sjukdomar hade drabbat även dem, men livet hade ändå på något sätt rätat upp sig och gått vidare, tack och lov. Det blev mycket att tala om.

Sjukdomspratet var oundvikligt, de hade ju kommit upp i pensionärsåren. Lotta hade jobbat som sjuksköterska och kunde ge en del förklaringar och tips. Fast ändå rörde det sig mest om trevligare ämnen. Anna hade varit på en helt fantastisk Vivaldi-konsert, Inger vandrat i skotska högländet och Lotta njutit av en historisk roman från Västerbotten som de bara *måste* läsa.

Inger harklade sig klurigt: ”Lotta, vilket storartat minne du lyckats dra fram från svunna dar! Jag vill förstås inte vara sämre utan kan nog också bidra, när jag tänker efter. För några veckor sedan, en trist och regnkulen eftermiddag, knäppte jag på teven i brist på annat och hamnade mitt i en gammal svartvit svensk film. Och dök rakt in i vårt eget sextiotal med snäva, kortkorta kjolar uppe på halva låret och håret högt tuperat. Hep Stars’ gamla goding ”Cadillac” spelades i bakgrunden. Jag blev faktiskt sittande kvar framför rutan och kunde på nytt beundra de gamla raggaråken med skinande krom och jättefenor baktill. Ni kommer ihåg att vi kastade trånande blickar när "amerikanerna" kom mullrande inifrån stan och stannade till vid kiosken. Och Lotta, du kastade inte bara trånsjuka blickar, du kastade in hela dig. ’Jag provsitter bara skinnsätet, hetsa inte upp er!’, kaxade du. Leffe i sin svarta, tuffa skinnväst och uppkammade brylkrämsvåg, var förstås din store favorit. Efter en del turer in till stan i hans chockrosa Cadillac hotade vi med att skvallra för din mamma. Till slut insåg du

att Leffes plan inte bara var att köra dig runt på sightseeing och nöja sig med små oskyldiga pussar och kramar.”

”Aha, Inger, jag är er bägge evigt tacksam att jag kom så lindrigt undan. Jag kunde ju annars fått inneha byrekordet som `yngsta mamman`, vem vet? Men nog var jag lite förtjust i Leffe också, det måste jag erkänna, inte bara i hans häftiga Cadillac ...”

Skratten klingade hos de tre vännerna.

Vinflaskan och glasen följde med bort till den inbjudande soffgruppen. Lotta bryggde kaffe och serverade hembakad mazarinkaka, alltmedan väninnorna berömde hennes mörkblåa, blommiga soffmatta. Lotta hade alltid varit intresserad av heminredning och här fanns inte många dussinsaker utan mest hantverk och exklusiv design. Likaså klädde hon sig smakfullt. Håret hade fått en grå ton, nästan silverfärgat, men var ännu tjockt och vackert. Naturligtvis letade sig rynkor in i även hennes ansikte, men hon åldrades med behag, så att säga.

”Vilken god mazarinkaka du bakat, Lotta, med härligt frisk citronsmak!” Anna lät nästan lyrisk. Under kaffet övergick de till att prata om gamla bekanta som avlidit, insjuknat eller skiljt sig. Efter en stund visade Anna tummen igen, först nedåt, sedan uppåt, att nu var det dags att byta ämne:

”Kära väninnor, jag är mäktat imponerad av hur ni har lyckats damma av våra gamla eskapader. Det betyder förstås att jag också bör hålla mig till temat `manliga olycksfall`. Ni kommer ihåg att vi åkte in till stan och dansade i Folkets Park när vi väl tagit våra körkort. En sån lördag satt vi och småpratade om allt mellan himmel och jord, i själva verket i spänd förväntan om att bli uppbjuden av just `den rätte`. Och plötsligt stod han där, mitt framför oss, lång och snygg i mörk kostym och slips, vänd emot *mig*. Märk väl, emot *mig*! Ni har kanske förträngt just den saken. Han bugade lätt och förde mig elegant arm i arm ut på dansgolvet. Det här minns jag extra noga eftersom kavaljererna brukade vara runda under fötterna innan de ens vågade tänka tanken att bjuda upp. Han dansade bra, mycket bra! Vi flöt fram över golvet, rundade de andra paren. Dans efter dans. Så hände det värsta mitt i bästa buggningen; han, av alla, snubblade och föll mitt bland alla dansparen och i sin fina kostym. Jag kan fortfarande känna hur det hettade i mina kinder!”

”Ja, Anna, den där historien känner vi allt igen, det måste ha blivit världens kärlekstrauma för dig!” sade Lotta och såg inte helt allvarlig ut.

”Kanske det. Hur som helst låg han där mitt på golvet och alla stannade upp runtomkring. Fast ingen visade något medlidande! Några skrattade till och med. När han kom upp på benen igen var kostymen inte särskilt fräsch och så röt han åt mig: `Vad fan gjorde du, satte du krokben på mig! Kan du inte hålla reda på dina fötter får du dansa med nån som är lika klumpig som du!` Och så vände han tvärt på klacken och försvann ut. Och där stod jag och kände mig dummare än en gås. Tänk er själva att bli behandlad på det viset och till på köpet av en sån härlig dansare och snygging!”

Lotta vände sig mot Inger med ett leende och hon log tillbaka.

”Du kommer ihåg att Inger och jag buggade och såg det hela på nära håll?”

”Javisst, och då såg ni själva att han dansade som en gud!”

”Absolut! Men var det inte komiskt att en liten tuva kunde stjälpas ett så stort lass? Jag tycker det var en liten nätt skospets, Inger!”

”Kul, jättekul ... men vadå, liten nätt skospets?”

”Men Anna, vi förklarade ju för dig efteråt? Om att vänners självklara plikt är att ställa upp när faran är som störst. Medan ni klängde allt tätare på varann ute på dansgolvet kom en tjej från bordet intill och viskade i mitt öra att din charmör slagit hennes tjejkompis. Och det rejält också! Vem kunde tro det om en sån stilig kavaljer? Och du var på väg att dansa rakt in i kärleksfällan!”

”Jaså, var det så, men då tror jag att ni inte berättade riktigt allt för mig ...”

”Vi ville skona dig från vissa detaljer och tyckte att faran var över efter hans utskällning av dig inför alla. Varför skulle vi då sänka dig ännu mera? Hade han kommit efter dig igen skulle vi förstås berättat allt. Men nog om detta, nu föreslår jag att de här tre bomskotten till ungdomscharmörer stoppas in i något väl förborgat arkiv och faller i evig glömska. Vi fick ju till det rätt bra ändå, eller hur? Nu är det hög tid för mig att fylla på glaset med franskt igen för vi måste hinna med lite passionerat pensionärsprat också, eller hur? Santé!”
